

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce: **M. B.**, zast. JUDr. Annou Doležalovou, MBA, advokátkou, se sídlem Jablonského 604/7, 326 00 Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.10.2013, č.j. OAM-208/ZA-06-P10-2010, ve věci mezinárodní ochrany, t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“). V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že po provedeném správním řízení nedospěl k závěru, že by žalobce byl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv či svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu či by mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) téhož zákona. Dále konstatoval,

že žalobce v aktuálním řízení neuvedl žádné nové skutečnosti, na základě nichž by měl žalovaný dojít k závěru, že by jeho věc měl posuzovat odlišně než v předcházejícím řízení. Stranický průkaz strany Ar-Namys pronásledování žalobce v zemi původu nedokládá, dle informací ze země původu je navíc strana Ar-Namys v čele s Felixem Kulovem po parlamentních volbách v roce 2010 třetí nejsilnější politickou stranou v Kyrgyzstánu. Žalovaný poukázal na rozporné výpovědi žalobce ohledně jeho členství v uvedené straně. Aktuálně nelze dovozovat, že by žalobci mělo hrozit jakékoliv diskriminační či nepřiměřené jednání ze strany státních orgánů vlasti. Pokud jde o doložená předvolání žalobce k výsledkům na úřad Služby národní bezpečnosti, pak dle žalovaného případný výslech žalobce v jakékoliv trestní věci nelze sám o sobě považovat za pronásledování. Tyto dokumenty byly zajištěny prostřednictvím blíže neurčené firmy, proto žalovaný vyslovil pochybnosti o původu těchto dokumentů. Žalovaný dále konstatoval, že důvodem opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla skutečnost, že se obával, že může být kdykoliv bez dokladů zadržen. Motivací žalobce pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto nebyl strach z pronásledování, ale snaha o legalizaci pobytu v ČR. Zdůraznil, že žalobce po ukončení předchozího řízení o udělení mezinárodní ochrany území ČR neopustil a pobýval zde nelegálně od roku 2007 do roku 2010, kdy podal druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný zopakoval, že obsah žalobcem předložených dokumentů (předvolání k výsledkům) žádným způsobem neprokazují jeho pronásledování. Dále uvedl, že hrozba trestního stíhání či jen zahájené trestní stíhání může být samo o sobě relevantním azylovým důvodem jen v omezeném okruhu případů, a to tehdy, když osobě, jež je jím ohrožena, v souvislosti s tím hrozí skutečné zásadní fyzické či psychické útrapy. Žalovaný rovněž nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit vážná újma v případě návratu do vlasti ve smyslu § 14a zákona o azylu. Žalovaný shrnul, že politická situace v Kyrgyzstánu je v současné době stabilizovaná, po roce 2010 došlo k celkovému zklidnění vypjaté situace. Žalobce má v případě problémů s policejním oddělením či konkrétním policistou možnost domáhat se svých práv zákonnými prostředky.

Toto rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou. Namítal pochybení správního orgánu ve správním řízení, a to porušení ustanovení § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2,3 a 4, § 52, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád a dále porušení ustanovení § 12 písm. b), § 14 a § 14a zákona o azylu. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V doplnění žaloby, učiněném prostřednictvím soudem ustanovené zástupkyně žalobce uvedl, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal z důvodu obavy návratu do země původu, kde je hledán státní bezpečností Kyrgyzské republiky (SNB). Uvedl, že v Kyrgyzstánu byl členem politické strany Ar-Namys, je trestně stíhán, byl opakovaně předvolán k výsledku na SNB jako obviněný. Domnívá se, že důvodem zájmu o jeho osobu je jeho kvalifikace ostřelovače. Rovněž se obává, že SNB má informace o jeho pobytu v ČR a jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Známi žalobce byli předvoláni na SNB a dotazováni na jeho pobyt. O mezinárodní ochranu se žalobce rozhodl požádat, neboť by jinak mohl být kdykoliv zadržen a vrácen do Kyrgyzstánu. Žalobce s posouzením svého případu a

odůvodněním napadeného rozhodnutí nesouhlasí. Je přesvědčen, že s ohledem na své členství v politické straně Ar-Namys a zájem SNB o jeho osobu splňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Pokud žalovaný uvádí, že s ohledem na silnou pozici strany Ar-Namys po parlamentních volbách v roce 2010 nemůže žalobci žádné pronásledování hrozit, jedná se z hlediska časového o zcela vadné posouzení jeho případu. V tomto směru žalobce odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále také je „NSS“,) konkrétně na rozhodnutí č. j. 2 Azs 12/2004 ze dne 3.3.2004, v němž se uvádí: *„Podmínky pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a překážky vycestování podle ustanovení § 91 téhož zákona je nutno posuzovat samostatně. Udělení azylu podle ustanovení § 12 tohoto zákona je vázáno na objektivní přítomnost pronásledování jako skutečnosti definované v § 2 odst. 6 citovaného zákona nebo na odůvodněný strach z této skutečnosti, a to v obou případech v době podání žádosti o azyl, tedy zpravidla v době bezprostředně následující po odchodu ze země původu. Překážka vycestování se naopak vztahuje k objektivním hrozbám po případném návratu žadatele o azyl do země původu, tedy k částečně jiným skutečnostem nastávajícím v odlišném čase.“* Žalovaný tak měl povinnost zkoumat situaci v době odchodu žalobce ze země původu, tj. v roce 2003. V té době byla politická situace v Kyrgyzstánu zcela odlišná, což platí především pro postavení politické strany Ar-Namys a jejích příznivců. Vrcholný představitel této strany Felix Kulov byl v roce dokonce 2000 uvězněn a ve zmanipulovaném procesu odsouzen za korupci. Bylo tedy úkolem žalovaného, aby vyloučil pronásledování žalobce pro jeho členství v této politické straně (prokázané předložením stranické legitimace) v době jeho odchodu z vlasti. To však žalovaný neučinil, odvolávajíc se na situaci v Kyrgyzstánu v roce 2010. Žalobce dále nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že motivací jeho opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla snaha o legalizaci pobytu v ČR. Žalovaný tak usoudil z tvrzení žalobce, že důvodem podání žádost byla obava, že může být bez dokladu zadržen. Tato jeho slova jsou však vytržena z kontextu. Žalobce uvedl, že motivací k opětovné žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla obava ze zajištění a návratu domů, pouze konstatoval svůj strach z návratu do země původu. Za problematické považuje žalobce i tvrzení žalovaného o nevěrohodnosti žalobcem předložených důkazů - předvolání k SNB. Pokud měl žalovaný o pravosti těchto dokumentů jakékoliv pochybnosti, bylo na něm, aby tyto pochybnosti např. za použití speciálních metod ověření pravosti dokumentů odstranil. Žalobce konstatoval, že možnosti prokazování určitých skutečností v řízení o udělení mezinárodní ochrany jsou pro žadatele velmi omezené, odkázal na rozhodnutí NSS č. j. 6 Azs 235/2004 ze dne 25. 12. 2005, v němž se uvádí: *„Není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují“*. K tvrzení žalovaného, že samotné trestní stíhání v prostředí nedosahujícím běžné úrovně západních právních států nevytváří hrozbu pronásledování, žalobce uvádí, že toto nelze aplikovat na jeho případ. Žalobci není známo, z jakého důvodu je v zemi původu trestně stíhán (pouze se domnívá, že zde existuje spojení s jeho kvalifikací ostřelovače). Navíc se nejedná o běžné trestní stíhání, když se o žalobce zajímá Státní bezpečnost Kyrgyzské republiky, opakovaně

jsou mu zasílána předvolání k výslechu a na jeho pobyt jsou dotazováni též známí žalobce. Trestní stíhání může být důsledkem jeho neochoty se SNB spolupracovat. Žalobce nesouhlasí ani s posouzením svého případu co do možného splnění podmínek § 14a zákona o azylu, neboť je přesvědčen, že mu ze strany SNB hrozí vážná újma spočívající v nelidském či ponižujícím zacházení v případě, že nebude s touto složkou státní moci ochoten spolupracovat. Žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného o tom, že se v případě problémů s policií může obrátit na nadřízené správní orgány. V jeho případě se nejedná o běžné trestní stíhání, ale o prokazatelný zájem instituce, stojící mimo běžnou síť orgánů činných v trestním řízení. Odkázal na aktuální informaci organizace IWPR, z níž naopak vyplývá, že stížnosti na konkrétní osoby činné v trestním řízení jsou ve většině případu odmítnuty, aniž by došlo k jejich řádnému projednání. Informace hovoří též o propojenosti policie a institucí, které mají tyto stížnosti řešit. Žalovaný se nevypořádal ani s tvrzením žalobce o tom, že státní orgány země původu mohou být informovány o probíhajícím řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce v ČR. V této souvislosti žalovaný dostatečným způsobem nezjistil, jaká je situace navrátních se žadatelů o azyl do Kyrgyzstánu, zda jim s ohledem na výše uvedenou žádost může ve vlasti hrozit postih. V případě žalobce se navíc jedná o osobu, která je v zemi původu trestně stíhána, což lze považovat za další přitěžující okolnost. Setrval na zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek, s nimiž nesouhlasí, odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Zopakoval, že žalobce neuvedl v současném řízení žádné nové skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že byl ve vlasti pronásledován. K žalobcem předloženým dokladům žalovaný vyjádřil pochybnosti o jejich původu. K předloženým předvoláním žalobce na policii žalovaný konstatoval, že údaje v písemnostech jsou dopsány ručně, razítka jsou nečitelná, nebo zcela chybí. Obsah a forma předvolání v žádném případě neprokazují politické pronásledování žalobce, případný výslech žalobce v trestním řízení nelze za pronásledování vyhodnotit. Možné trestní stíhání žalobce považuje žalovaný za spekulaci. Žalovaný dále uvedl, že vzhledem k tomu, že žalobce uvedl, že důvody, které nově deklaruje v aktuálním řízení, mu byly známy již v řízení přecházejícím, je nutno jeho opakovanou žádost vyhodnotit jako účelovou a nově uváděné spekulace ohledně možného pronásledování jako nepodložené a smyšlené. Pokud se jedná o doplňkovou ochranu, žalovaný uvedl, že její neudělení řádně odůvodnil, proto odmítá námitky žalobce o hrozbě nebezpečí v případě návratu. Žalobní námitky označil za nedůvodné. Závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že se závěry žalovaného nesouhlasí, neboť nijak nereflktují na žalobní námitky. Ačkoliv žalovaný argumentuje tím, že situace žalobce se od minulého řízení nezměnila, žalobce v tomto řízení neuvedl žádné nové skutečnosti, popř. tyto skutečnosti mu byly známy již dříve, a proto se jedná o účelovou žádost, rozhodl se nepostupovat dle § 25 písm. i) zákona o azylu ve spojení s § 10a písm. e) zákona o azylu. Tím de facto uznal

skutečnost, že žalobce v řízení uvedl nové skutečnosti, které bez jeho zavinění nemohly být uvedeny v předcházejícím řízení, proto bylo jeho úkolem řádně vyhodnotit, zda tyto skutečnosti mohou být relevantní z pohledu § 12 či § 14a zákona o azylu, což žalovaný dle názoru žalobce neučinil. Ve snaze přispět k objasnění všech skutečností případu žalobce předložil nové důkazy - stranickou legitimaci, předvolání k výsledkům apod., jejichž opatření ze země původu bylo spojeno s nemalými obtížemi. Předložené dokumenty však žalovaný vyhodnotil jako nevěrohodné, přičemž na této argumentaci postavil podstatnou část svého rozhodnutí. Přístup žalovaného k hodnocení důkazů je v rozporu s § 3 správního řádu, jeho argumentace o nevěrohodnosti předložených dokumentů např. s ohledem na absenci razítek či ručně dopisované údaje je zcela laická a nedostatečná. Pokud měl žalovaný o pravosti výše uvedených dokumentů jakékoliv pochybnosti, mohl je za pomoci nejrůznějších expertíz potvrdit či vyvrátit. Argumentaci žalovaného, že pozvání žalobce k výsledkům na policii nelze vyhodnotit jako pronásledování, pak žalobce považuje za zcela nedostatečnou, neboť žalovaný již neuvádí důvody, které jej k tomuto závěru vedly. K neudělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu pak žalobce odkazuje na svoje žalobní námitky, se kterými se žalovaný ve vyjádření nijak nevypořádal.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů. Projednal žalobu při jednání za přítomnosti tlumočníka do jazyka ruského.

V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

Žalobce poprvé požádal o udělení mezinárodní ochrany dne 26.1.2004. Rozhodnutím žalovaného ze dne 8.10.2004 mu nebyla mezinárodní ochrana udělena. Krajský soud v Praze svým rozsudkem č.j. 46 Az 96/2004-36 ze dne 26.7.2005 jeho žalobu zamítl s odůvodněním, že se zřetelem k řadě zásadních rozporů ve výpovědích žalobce a k rozporům s informacemi o zemi původu, jakož i k opakovaným změnám ve výpovědích žalobce, dospěl k závěru, že skutečnosti uváděné žalobcem ztratily na pravdivosti a osoba žalobce na věrohodnosti. Následně jeho kasační stížnost Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem č.j. 4 Azs 444/2005-86 ze dne 15.12.2006.

V současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 3.6.2010 žalobce uvedl, že má kyrgyzskou národnost, vyznává islám, od roku 2002 byl členem politické strany Ar-Namys. Svou vlast opustil dne 22.1.2004. Uvedl, že byl pronásledován za své členství v politické straně, která byla proti prezidentovi. Kvůli tomu se musel rozvést, aby jeho manželka neměla potíže. Vycestoval legálně, letecky, na platný cestovní pas a české vízum. O mezinárodní ochranu žádá podruhé. Za nový důvod své žádosti označil obavu, že by byl v zemi původu nucen ke spolupráci profesionálního ostřelovače (jeho vojenská specializace). Bylo mu z tohoto důvodu vyhrožováno a byl nucen ke spolupráci. Ve vlastnoručně psaném prohlášení doplnil, že do ČR přijel v roce 2004, protože byl pronásledován státní mocí Kyrgyzstánu, orgány činnými v trestním řízení a službou národní bezpečnosti (SNB). Současně doložil fotokopii vojenské knížky, fotokopii občanského průkazu Kyrgyzské republiky, fotokopii průkazu člena strany Ar-Namys, předvolání na SNB

v letech 2006 a 2007.

V průběhu pohovoru dne 14.6.2010 žalobce uvedl, že po skončení prvního azylového řízení území ČR neopustil a pobýval zde nelegálně (od roku 2007 do 3.6.2010, kdy podruhé požádal o mezinárodní ochranu), čekal na doklady. Za důvody své opakované žádosti uvedl, že nemůže odcestovat do své vlasti, neboť je to nebezpečné pro něho a jeho rodinu, je hledán státní bezpečností. Za další důvod uvedl skutečnost, že by mohl být v ČR kdykoli zadržen a poslán domů. Čekal, až obdrží doklady, jinak by o mezinárodní ochranu požádal dříve. Prostřednictvím známého v zemi původu si zajistil na příslušných úřadech občanský průkaz a vojenskou knížku. Dotyčný mu zaslal i stranický průkaz strany Ar-Namys (který nemohl doložit v předchozím řízení) a 4 předvolání na SNB v letech 2006 a 2007, která dle jeho názoru souvisí s jeho kvalifikací ostřelovače, na kterého byl v zemi původu rok po vykonání základní vojenské služby zacvičen pro případ války (za doby existence SSSR). Dále se domnívá, že SNB má informace o jeho pobytu v zahraničí a jeho žádosti o mezinárodní ochranu, neboť jeho známí byli v zemi původu předvoláni na SNB a dotazováni na jeho pobyt. Vyslovil podezření, že lidé, kteří pracují v Praze pro Rádio Svobodná Evropa, poskytují nějaké informace státním orgánům, říká se to mezi krajany. Osobně však v kontaktu s těmito pracovníky nebyl. K dotazu správního orgánu, proč tyto nové důvody neuvedl v předchozí žádosti, uvedl, že si myslel, že postačí důvody politické, i když mu současně uvedené důvody byly známy i při podání první žádosti. Ke své rodinné situaci uvedl, že má dvě děti, dceru z prvního manželství a syna z druhého manželství, podruhé se rozvedl kvůli jejich bezpečnosti. Ke svému členství ve straně Ar-Namys uvedl, že byl jejím členem od roku 2002, na předloženém průkazu je pak mylně uveden rok 2000. Správní orgán žalobci předestřel, že při pohovoru k první žádosti dne 15.3.2004 uvedl, že byl členem strany již od roku 1999. Žalobce uvedené nesrovnalosti vysvětlil výpadkem paměti vzhledem ke zranění při sportu a během výslechů na policii, plete se mu to.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Kyrgyzské republice. Jedná se zejména o Zprávu Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv v Kyrgyzstánu za rok 2011 ze dne 24.5.2012 a za rok 2012 ze dne 19.4.2013, Informaci MZV ČR č.j. 103145/2013-LPTP ze dne 7.6.2013, Informaci ZÚ ČR Astana, č.j. 4364/2010 ze dne 2.11.2010, Informace obsažené v databance ČTK – Země Světa – Kyrgyzstán. Dále vycházel i z materiálů z předchozího řízení o udělení mezinárodní ochrany, zohlednil i žalobcem doložené materiály. Žalobci bylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, nechtěl se seznámit s jejich obsahem, nevzněl žádné námitky ani žádné návrhy na jejich doplnění.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny

důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování vztahuje pouze na část území státu.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval, posuzoval jeho azylový příběh na základě výpovědí žalobce učiněných v aktuálním řízení o mezinárodní ochraně s přihlédnutím k řízení předchozímu, na základě výše uvedených informací o zemi původu a materiálů předložených žalobcem. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce neuvedl žádné skutečnosti, z nich by bylo možné dovodit, že byl v zemi původu pronásledován dle § 12 písm. a) nebo že by mohl mít důvodnou obavu z pronásledování pro některý z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu anebo že by mu hrozila vážná újma dle § 14a zákona o azylu. Žalobce nezmínil jakoukoliv diskriminaci své osoby ve vlasti z důvodů azylově relevantních, neměl žádné potíže se státními orgány. Z vlasti vycestoval legálně a bez potíží již v roce 2004. První žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany v ČR byla žalovaným, Krajským soudem v Praze a Nejvyšším správním soudem posouzena vzhledem k rozporům v jeho výpovědích jako nedůvodná a byla zpochybněna celková věrohodnost žalobce ohledně důvodů jeho žádosti. Soud se ztotožnil s učiněnými závěry žalovaného ohledně posouzení nových důvodů žádosti žalobce, a to i ve světle žalobcem doložených dokladů. Soud tak přisvědčuje učiněnému závěru žalovaného, že samotné členství žalobce ve straně Ar-Namys nedokládá jeho pronásledování. Soud nemůže přehlédnout rozpory ve výpovědích žalobce k datu vzniku jeho členství v této straně, když i na

předloženém průkazu je uveden rok 2000, který se neshoduje s žádným údajem žalobcem uvedeným a samotný žalobce není schopen tento rozpor vysvětlit. I s ohledem na politické uspořádání v Kyrgyzské republice po volbách v roce 2010, není tato skutečnost azylově relevantní. Žalobcem doložená předvolání na úřad Služby národní bezpečnosti Kyrgyzské republiky nechal žalovaný přeložit a tyto důkazy vyhodnotil. S jeho závěrem, že případný výslech žalobce v jakékoli trestní věci, ať už v pozici svědka, podezřelého či obviněného nelze sám o sobě bez dalšího za pronásledování vyhodnotit, se soud rovněž ztotožňuje. Žalobcem vyslovenou novou obavu ze SNB kvůli svému zacvičení v minulosti pro případ válečného stavu na ostřelovače (rok 1985) s přihlédnutím ke skutečnosti, že žalobce po skončení prvního azylového řízení do podání druhé žádosti o mezinárodní ochranu, tj. od roku 2007 do 3.6.2010 pobýval na území ČR nelegálně, soud hodnotí jako účelovou, neboť žalobce potvrdil, že tento důvod mu byl znám již v předchozím řízení. V replice uvedenou námitku žalobce, že žalovaný, když se rozhodl nepostupovat v případě opakované žádosti žalobce podle dle § 25 písm. i) zákona o azylu ve spojení s § 10a písm. e) zákona o azylu de facto uznal skutečnost, že žalobce v řízení uvedl nové skutečnosti, které bez jeho zavinění nemohly být uvedeny v předcházejícím řízení, a proto bylo jeho úkolem řádně vyhodnotit, zda tyto skutečnosti mohou být relevantní z pohledu § 12 či § 14a zákona o azylu, přičemž žalovaný tak dle názoru žalobce neučinil, považuje soud za nedůvodnou. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí - celkem 10 stran, je naopak zcela zřejmé, že žalovaný se všemi žalobcem sdělenými skutečnostmi zabýval velmi podrobně a vypořádal se i s předloženými důkazy. Uváděl-li žalobce za jeden z důvodů svých obav z návratu do vlasti i rodinné důvody, a to bezpečnost svých nejbližších, je soud nucen konstatovat, že i pokud jde o rodinnou situaci a její příslušníky, uváděl žalobce v obou řízeních rozdílné údaje. Soud tak ve shodě se žalovaným hodnotí současnou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako účelovou s cílem získat legalizaci pobytu na území ČR. Vzhledem k výše uvedenému soudu nezbyvá než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Z již ustálené judikatury NSS (citované i v napadeném rozhodnutí) je zřejmé, že azylové řízení nelze zneužívat k legalizaci pobytu, neboť pro takový účel obsahuje právní řád ČR jiné nástroje, konkrétně zákon č. 326/1999 Sb. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu se soud plně ztotožňuje.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Udělení humanitárního azylu je zcela na volné úvaze správního orgánu. K jeho udělení se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud. Lze tak jistě odkázat na jeho rozhodnutí č.j. Azs 8/2004 ze dne 11.3. 2004, v němž se podává: „*Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu*“. Soud zhodnotil, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu žalobci je v souladu se zákonem. Ten měl dostatek podkladů a informací i od samotného žalobce, z nichž nebylo možno na případnou důvodnost tohoto postupu usoudit. Soud tak uzavírá, že žalovaný při posouzení důvodů dle § 14 zákona o azylu nevybočil z mezí stanovených zákonem a jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel

osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Soud ve shodě se žalovaným neshledal v případě žalobce splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a ani § 14b zákona o azylu. Se závěry žalovaného a podrobným odůvodněním i této části rozhodnutí se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, tak, jak připouští rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130: *„Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil“*. Nad rámec odůvodnění rozhodnutí žalovaného soud odkazuje i na právní větu vyslovenou v rozsudku Krajského soudu v Praze č.j. 48 Az 116/2008-52 ze dne 9.7. 2009: *„Dospěje-li soud k závěru, že žalobce (neúspěšný žadatel o udělení mezinárodní ochrany) účelově tvrdí důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, mají (s přihlédnutím ke všem okolnostem případu) též charakter i shodné nebo obdobné důvody tvrzené podle § 14a zákona o azylu.“* K žalobní námitce, že se žalovaný nevypořádal s tvrzením žalobce o tom, že státní orgány země původu mohou být informovány o probíhajícím řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce v ČR a dostatečně nezjistil, jaká je situace navrátilých se žadatelů o azyl do Kyrgyzstánu, soud poukazuje na ustanovení § 19 zákona o azylu, podle kterého ministerstvo dbá ochrany žadatele o udělení mezinárodní ochrany a jeho rodinných příslušníků v zemi jeho státního občanství, a to především ve vztahu ke státním orgánům země jeho původu. Žalobce byl o této skutečnosti rovněž poučen v úvodu svého pohovoru dne 14.6.2010. O situaci navrátilých se žadatelů o azyl do Kyrgyzstánu stručně hovoří informace MZV ČR č.j. 103145/2013-LPTP ze dne 7.6.2013, v níž se uvádí, že žadatelé o mezinárodní ochranu, kteří nelegálně opouštějí zemi, mohou být při případném návratu segregováni podle národnosti, přičemž u uzbecké menšiny lze očekávat přísnější

zacházení. To však nedopadá na žalobce, který je kyrgyzské národnosti a vlast opustil legálně.

Krajský soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 19. května 2014

JUDr. Ivona Šubrtová, v.r.
samosoudkyně